

CVETJE

XLVIII.
LJUBLJANA

1931-X.
OKTOBER

P. KRIZOSTOM:

Z ranami zaznamovanemu Serafinu.

(Za praznik sv. Frančiška.)

Od iztoka do zatona
napolnjuje širni svet
tvojega svetništva krona,
serafinski zlati cvet!

Brat Frančišek, luč blesteča,
angelske ljubezni žar,
dvigaj srca nam drhteča
k Bogu v živi žgalni dar!

Solnce ti krog glave sije,
rane ti v dlaneh gore;
iz srca ti roža klije,
vse so v plámenih noge.

Kristusova verna slika
je življenjska tvoja pot.
Naš ponos in cerkve dika,
v duši tvoji je Gospod.

Majhen bil si tu med nami;
zdaj si velik knez višin.
Rastel si v ljubezni sami
za trpeče, sam trpin.

V družbi plavaš zdaj blesteči.
Vse bogastvo ti je Bog.
Z blagoslovom nas osreči
svojih prebodenih rok!

Francišek in cerkev.

Ze iz tega se slutiti, kako tesno se je Francišek oklenil papeževega prestola. Brez dvoma je na čelo postavil že prvemu vodilu, ki ga je spisal zase in za svoje učence, obljubo, da bo rimskemu papežu izkazoval pokorščino in spoštovanje. Nato se je obrnil k enajsterim ter rekel: „Bratje, vidim, da usmiljeni Bog pomnožuje število bratov. Pojdimo torej k naši materi, rimsko katoliški cerkvi ter povejmo papežu, kaj hoče Bog z nami, da bomo s privoljenjem in na povelje apostolskega sedeža nadaljevali započeto.“

Nekaj dni potem je stal s svojo družino pred velikim Inocencijem in njegovim kardinalskim kolegijem. Znano nam je, s kako ponižnostjo in bistroumnostjo je poskušal papeža prepričati in zase pridobiti. Premagan od vtisa, ki ga je svetnik na njega napravil ter obenem nagnjen po nebeški prikazni, je vzkliknil Inocencij: „Zares, to je tisti pobožni in sveti mož, po katerem bo cerkev božja zopet popravljena.“ Potem je objel Franciška ter potrdil vodilo. Tudi je dal njemu in vsem bratom dovoljenje, da smejo povsod pokoro oznanjati. Francišek se je vrgel na kolena ter obljubil namestniku božjemu pokorščino in spoštovanje, kakor je to v vodilu napisal. Ravno tako so storili vsi drugi bratje. Od tiste ure naprej je imel Francišek v Inocenciju pravega zaščitnika.

Slično velja o papeškemu dvoru sploh. Takoj po prihodu v Rim je tam slučajno bivajoči škof asiški, kardinal Janez od sv. Pavla in najodličnejši svetovalec papežev priporočil nove apostole. Poklical je brate k sebi ter jih kmalu tako vzljudil, da je premagal vse ovire, ki so se, po človeško govorjeno, postavile proti njihovim predrznim načrtom, da celo več, hotel je sam živeti kakor manjši bratje. Po njegovem priporočilu so se polagoma zavzeli za Franciška vsi kardinali. Da, bili so mu tako naklonjeni, da je vsak od njih hotel enega manjšega brata imeti na svojem domu.

Po smrti kardinala Janeza od sv. Pavla, je vzbudil Bog v Hugolinu, kardinalu-škofu ostijskemu ravno tako udanega prijatelja. Da, več kot kot prijatelja. Hugolin jih je ljubil in ščitil, kot da bi bil njihov oče. Prvič je prišel skupaj s sv. Frančiškom v Firenci leta 1217. Cerkveni knez je takoj z veseljem sprejel ubožca svetnika ter mu rekel: „Na razpolago sem tebi in tvojim sobratom ter sem pripravljen, po vaši želji vam stati ob strani, stati s svetom in v dejanju, da boste zame molili!“ Francišek se je tej veliki naklonjenosti takole zahvalil: „Gospod kardinal! Prav rad vas sprejemem kot očeta in zaščitnika našega redu ter odrejam, da se vas morajo vsi sobratje v molitvi spominjati.“ Prosil ga je tudi, naj se udeleži od slej naprej vseh redovnih zborovanj, da bo vedel za vse važnejše redovne zadeve.

Z ozirom na težkoče in nevarnosti, ki so grozile redu od zunaj in znotraj v bodočnosti, je Francišek itak že zgodaj mislil na to, da papež izrecno potrdi protektorat Hugolina. Posebno gledanje v sanjah ga je še bolj v tem sklepu potrdilo. Zagledal je majhno, črno kokljo, obdano od neštetihi piščancev, ki jih koklja ni mogla vseh spraviti pod svoje peruti. „Koklja sem jaz,“ si je govoril, „majhen po postavi, črn. Piščanci so bratje, pomnoženi po številu in milosti. Da se obrani ugovarjanju hudobnih jezikov ne zadostuje popolnoma Frančiškova moč. Pojdem torej ter priporočim brate rimski cerkvi, po kateri oblasti bodo zlobneži uničeni.“

otroci božji pa uživali popolno svobodo ter bodo vedno razširjali zaklad večne sreče. Iz tega naj sinovi spoznajo sladke dobrote matere ter naj s posebno pobožnostjo sledijo njenim navodilom.

Nepričakovan dogodek pa je vplival na uresničenje tega sklepa. Med Frančiškovim potovanjem na vzhod leta 1219/20 je, kakor znano nastopila kriza v redu. Kakor po navadi je Frančišek takoj hitel k papežu, da dobi tam navodila. Hugolin mu je pri papežu Honoriju III. preskrbel avdijenco. Da bi ne bil nadležen, je ponižni mož čakal pred papeževim stanovanjem, da bi papež slučajno prišel ven. Ko ga je zagledal, mu je izkazal globoko spoštovanje ter rekel: „Gospod papež, Gospod naj ti da svoj mir!“ Honorij mu je odgovil: „Bog te blagoslovi, sin!“ „Gospod! Ti si velik vladar in te večkrat zadržujejo opravki. Zato te mi ubogi ne moremo nadlegovati, kadar bi sami radi. Dal si mi pa veliko papežev. Določi mi enega med njimi, s katerim bi lahko govoril, kakar bi bilo potrebno in ki bi mesto tebe poslušal redovne zadeve ter jih obravnaval.“ „Katerega naj ti dam?“ je odgovoril Honorij. „Ostijskega gospoda!“ je prosil Frančišek. Papež je privolil in od tedaj je gledal Frančišek v kardinalu Hugolinu iz Ostije svojega „papeža“.

In v resnici od slej poleg organizacije in končne ureditve vodila ni bilo nobene zadeve, pri kateri ne bi sodeloval Hugolin. Oba, Frančišek in Hugolin sta bila eno srce in ena duša, tako da je Tomaž iz Čelana pričal: „Sv. Frančišek je ob njem visel kot sin pri svojem očetu in kot edini otrok ob svoji materi. Brezskrbno je spal in počival v njegovem naročju. Hugolin je bil v resnici kakor pastir ter je to nalogo napram Frančišku tudi izpolnjeval. Naslov pastirja pa je prepustil svetniku. Svetnik je določil, kaj bi bilo potrebno, ta blagi mož pa je te ukrepe uveljavil. O, koliko je bilo, zlasti v začetku zahrbtnih sovražnikov, ki so hoteli sadike tega novega redu uničiti. O, koliko jih je hotelo uničiti izbrano mlado trto, ki jo je Gospod tako dobrotljivo usadil. Koliko jih je delovalo na tem, da ukradejo in uničijo prve in najčistejše sadove. Toda vsi so bili z mečem častitega očeta in gospoda kardinala uničeni. Bil je namreč veletok zgovornosti, zid cerkve, prvi borec za resnico, prijatelj ponižnih. Blagoslovljen naj bo dan, na katerem se je svetnik zaupal tako velikemu gospodu!“

Ko je življenjepisec te besede napisal (1228/29), je Hugolin ravno zasedel papeški prestol kot Gregorij IX. (1227). Med najvažnejše uradno dejanje njegovih prvih let vladanja je proglasitev njegovega nekdanjega prijatelja za svetnika. Poleg tega še razlaga vodila v duhu rajnega ustanovitelja. Pa tudi sicer priča nešteto spisov za njegovo trdno in nemajno zvestobo napram dediščini in sinovom sv. Frančiška. Značilno za zaupljivost, s katero so se bratje vedno obračali na tega velikega prijatelja, je naslednja zgodba. Leta 1238 je potoval Jordan iz Jane, ki to sam pripoveduje, k rimski kuriji, da bi se pritožil zoper nasilje redovnega generala Elija iz Kortone. Gregorij IX., ki je bil bolan, je poklical prosilca h kratkemu pozdravu k sebi ter ga potem takoj odslovil. Ta pa ni hotel zapustiti sobe, ampak je odločno stopil k postelji, potegnil eno nogo papeževo izpod odeje, jo poljubil ter šaljivo rekel svojemu spremeljavalcu: „Brat, glej! Takih relikvij na Saksonskem nimamo!“ Ko je potem papež zopet ukazal, naj odide, je rekel Jordan: „Gospod! Zaenkrat res nimamo nobene posebne prošnje. Po vaši milosti smo z vsem preskrbljeni in srečni. Kajti vi ste oče reda, zaščitnik in sodnik. Prišli smo vas samo pogledat!“ Nato se je papež razveselil, se zravnal v postelji, pričel govoriti o zadevi ter obljubil odpomoč.

Kakor je Jordan pravilno omenil, Frančišek in njegov red ni gledal v kardinalprotektorju samo svojega prijatelja, ki bi naj ščitil in branil sobrate, ampak ravno tako opominjevalca in sodnika, ki bi jih naj v gotovih slučajih spomnil dolžnosti napram apostolskemu sedežu ter rimski cerkvi. Ko je svetnik skupno z Hugolinom končnoveljavno določil ustanovo kardinala-zaščitnika, je ukazal: „Pod pokorščino ukažem ministrom, naj prosijo papeža enega kardinalov sv. rimske cerkve, ki naj to bratovščino vodi, brani in kaznuje, da bomo vedno ob nogah iste sv. rimske cerkve, podložni in udani, uboštvu in ponižnost in sv. evangelij našega Gospoda Jezusa Kristusa izpolnjevali, kakor smo trdno obljubili.“

IV. To je v resnici Frančiškovo načelo: „vedno biti pokoren in udan sv. rimski cerkvi.“

V pridigah in govorih je opominjeval ljudstvo, naj se kolikor mogoče oklene Cerkve, Tomaž v kratkih besedah oriše ljudsko pridigo svetnika: „Tako velika je bila vera mož in žena, tako veliko srčno spoštovanje napram svetniku božjemu, da se je srečnega smatral, kdor se je mogel vsaj njegove obleke dotekniti. Če je stopil v mesto, se je duhovščina veselila, zvonovi so zvonili, možje so vriskali, z njimi so se veselile žene, otroci so z rokami ploskali, so lomili veje z dreves ter s petjem šli njemu nasproti. Uničujoča kriva vera je bila izpodkopana, vera Cerkve utrjena, in medtem ko so verniki slavili zmago, so se krivoverci skrivali... Povdarjal je, da se mora v vsem in nad vse ohraniti vera sv. rimske cerkve. Kajti samo v tem obstoja rešitev, le tako se morejo vsi rešiti. Pri tem je spoštoval duhovnike ter nenavadno visoko cenil vsako duhovno oblast. „Duhovnike pa je opominjal, da naj v vsem življenju in v vseh naukih držijo voljo Gospodovo in odredbe sv. Matere Cerkve.“ In svoje lastne brate je še bolj prosil, „da naj sv. Evangelij in vodilo, katerega so obljubili, točno izpolnjujejo in da naj prav posebej z velikim spoštovanjem in pobožnostjo opravljajo svete molitve in cerkvene predpise.“

S tem se krijejo navodila, ki jih je svojim dal v vodilu. Poleg ukazane obljube pokorščine apostolskemu sedežu, daje še v vodilu posebna naročila: „Nobenemu bratu ni dovoljeno prestopiti v drug red ali izven pokorščine živeti, po papeževi odredbi.“ Dalje: „Nikdo ne bo sprejel proti predpisom in odredbam sv. Cerkve.“ Potem predpisuje bratom, naj se v dnevnicah držijo Cerkve: „kleriki, ki molijo sv. oficij, naj molijo ravno tako kot drugi kleriki, lajiki pa naj molijo za dnevniško gotovo število očenašev, kakor je to Cerkev že v zborovanju v Troju (1128) za vodilo Templarjev predpisala. V odstavku za pridigarje predpisuje: „Nobeden bratov naj ne pridiga drugače, kakor je to sv. rimska Cerkev določila.“ 19. poglavje nosi točni naslov: Bratje naj katoliško živijo. Nato sledijo značilni stavki: „Vsi bratje naj bodo katoliki. Katoliško naj govorijo in živijo. Če bi pa kateri od katoliške vere v besedi ali v dejanju odpadel in se ne bi hotel poboljšati, naj ga popolnoma iz reda izključijo. In vse klerike in redovnike naj smatramo za svoje gospe, kar se tiče blaginje duš in našemu redu ni nasprotno. In naj imamo spoštovanje do njihove službe in njihovega dela.“ V 20. poglavju še enkrat govori o zaupanju, ki ga naj bratje izkazujejo katoliškim duhovnikom z ozirom na sprejem zakramenta sv. pokore. Protij koncu vodila Frančišek ne govori več samo bratom, ampak celemu krščanskemu svetu, da naj bo zvest cerkveni veri in življenju: „In vse, ki v sv. katoliški in apostolski Cerkvi hočejo Gospodu služiti, vse cerkvene

stanove, duhovnike, diakone, subdiakone, akolite, eksorciste, lektorje, ostiarije in vse klerike, vse menihe in nune, vse dečke in otroke, uboge in trpine, kralje in kneze, delavce in kmete, služabnike in gospode, device, vse neoženjene in poročene, lajike, može in žene, vse nedorasle, mlade ljudi, mladeniče in starce, bolne in zdrave, male in velike, vse narode, spola, vsa plemena in jezike, ki so in ki bodo, ponižno prosimo in rotno mi manjši bratje, ki smo vsi ničvredni hlapci, da bi vstrajali v pravi veri in pokori, ker se sicer nihče ne more rešiti.

Z isto miselnostjo je končno vodilo prežeto. Samo radi krajšega sloga so tu misli krajše in odločnejše. Vsa miselnost z bulo potrjenega vodila izzveni v končni akord: „Da bomo vedno ob nogah iste svete rimske Cerkve, podložni in pokorni, uboštvo in ponižnost in sv. evangelij našega Gospoda Jezusa Kristusa izpolnjevali.

P. ROMAN:

Deželni knez Ludovik se odloči, da gre s križarsko vojsko. Slovo od Elizabete. Kneza Ludovika smrt.

Neki dan, kmalu po svoji vrnitvi iz Italije, je knez z otroci Gertrudo in Hermanom ter svojo ženo Elizabeto v družinski sobi — klemenati. Gertruda se igra z majhno mucico in ima temna lica, kakor svetla bron in temne lase, kakor mamica, Herman je ves po očetu, lepo razvit, plavolas in pogumnih oči. Elizabeta se igra s kneževim popotnim pasom, ki ga le-ta za čudo dolgo nosi.

Odpela je zlato sponko: dva jastreba, ki se klujeta in s kljuni spirmeta v spono. V roko ji pride popotni mošnjiček. Prične ga odpirati, trdno je omotan. Na dan pride usahel cvet močno dišeče vrtnice. To je bil vitezom znak, da so se odločili za križarsko vojno. Elizabeta je kakor otrok, Ludovik se boji trenutka, ko bo ta otrok, ta njegova ljuba mlada žena našla oni usodni znak. Sedaj se še smehlja. Našla je dragocen rožni venček. „Ta je moj!“ „Da, ta je tvoj, moja Draga!“ „Toda, kaj je to, zvezda? ali je kaj zelo lepega?“ „Ne vem Dušica!“ Elizabeta ima v roki v svilnato rutico zavito stvar. Težko se da odviti. Naposled ji obleži v drobni dlani srebrn križ — blagoslovljeno znamenje za križarje. Smeh, ki ji je še pravkar brezskrbno plaval na ustnih, umrje in odleti kakor preplašen metulj.

Knez Ludovik ima v svojem naročju nezavestno Elizabeto.

Ljubezen je močna kakor smrt.

24. junija 1227. Dan sv. Janeza Krstnika. Pred cerkvijo sv. Jurija v Eisenachu je vse črno vitezov na konjih. Črni plašči z belimi križi frfotajo v zraku in odgrinjajo srebrne in jeklene oklepe vitezov, baronov, plemičev in preprostih vojakov, ki imajo močne usnjate oklepe.

Sto in sto ustnic se proži v poslednji poljub. Otrok, žena, zaročenek, solze teko po licih, iz cerkve prinaša veter vonj po kadilu in umirajočo pesem:

V Imenu božjem sedaj gremo

v deželo sveto, tako ljubó.

Pred nami gre sveto njegovo Ime,

Ki spremlja nas skozi vse zemlje.

Kyrie eleison!

Elizabeta jezdi nekaj časa s svojim soprogom. Prvi dan je nad njima solnce. Drugi dan mora priti ločitev. Gospod vitez iz Vargule pristopi h knezu: „Mora biti“ ... kakor odmev ponovi knez besede: „Mora biti“ in vzame Elizabeto raz sedlo in jo ljubeče privije k sebi, ji poljublja solzna lica, oči in ljubo glavo. Beli Cvet mu omahne preko močnih ramen, ihtenje jo duši.

Kmalu nato je Elizabeta sama s svojim spremstvom na trdi cesti. Jezdec so izginili, le veter prinaša molitev in pesem.

Sv. Elizabeta deli vse z ubogimi.

„Brindisi. Desettisoč šotorov se beli na vročem gričevju. Vsak ribič jih iz dalje lahko vidi. In vmes šotore odličnikov z grbi in znaki: zlati srebrni, črni, modri levi, skrivnostni nosorog in črni medved in orli — vse v zlatu in srebru, tkano na brokat, na žamet na svilo. Ladij še ni. Vsi so nestrpni. Neko noč začne zategnjen, prihuljen veter vleči preko taborišča. Naslednji dan je smradno zavelo preko šotorov: črna kuga ...

Še isti večer so na obzorju ladje. Nekaj sto viteзов je že ugrabila črna smrt.

Knez Ludovik ureja s cesarjem. Vse do zadnjega. Bled in ne skončno truden, po vseh udih kakor raztepen stopa naposled po spleteni vrvi na krov ladje. Tam omahne. Prineso ga v njegovo borno spalnico. In že hiti čoln po duhovnika na bližnji otok sv. Andreja.

Križarji pokleknejo, plašno izgovarjajo ime kneževo.

On leži tam obdan od svojih lepih las, kakor v plamenih. Obličje je posinelo, roke mrzlično drhte preko odeje.

Agnus Dei... Domine non sum dignus...

Nad ladjo se spreletavajo beli golobje. Nihče ne ve odkod, nato odlete višoko, visoko.

Knez je mrtev. Na odeji pa leži zlat prstan s safirom — knežev tajni pečatnik. To je znamenje za Elizabeto in zadnji pozdrav. V safirju je vrezano božje Jagnje z zastavico, ki plapolala.

ANTON DE WAAL — P. EVSTAHIJ:

Sotêra!

Zgodovinska povest iz prvih časov krščanstva.

Šesto poglavje.

Palma.

Mladi tribun vso noč ni zatisnil očesa. Boj v njegovih prsih, boj med temo in lučjo, naravo in milostjo mu je pregnal vsak spanec. Zdaj je resnica krščanstva stala pred njegovo dušo svetlo in jasno kakor žarko solnce, zdaj je bila spet zatemnjena po mračnih oblakih dvojb in prirojenih predsodkov; zdaj se je oprijel — kakor človek, ki se utaplja — bogov svoje mladosti; nato pa spet klical poln notranjega ognja k Bogu kristjanov za pomoč in rešenje. Ali bi mogel zavreči vse, kar je doslej visoko cenil?! Ali bi kot vojak mogel odreči pokorščino ukazom svojega cesarja?! Ali bi mogel čast svojega stanu, slavo svojega rodu zamenjati s sramoto križa Kristusovega ter se odpovedati vsem nadam in sanjam svoje mladosti o sijajnem poteku življenja? — In čemu? Da bi si nakopal jezo svojega očeta, zaničevanje plemstva, zasmeh svojih tovarišev! Da, morebiti bi bil že čez nekaj dni mučen in obsojen kot navadni zločinec! — Toda zdaj je spet stopila pred njegovo dušo podoba devičina, vzvišena in veličastna in sveta kakor kaka nebeška prikazen, in vendar tako mila in polna neizrekljive dobrote, — s svojo krepkodušnostjo in mirnim pogumom pred sodnim stolom — s tistim pogledom svetega navdušenja, ki se je neizbrisno vtisnil v mladeničevo srce, ko je pod udarci rabljevih pesti tekla kri po njenih licih in curljala na belo obleko, — z odkrito jasnostjo, z otroško preprostostjo, in vendar s tisto gotovostjo najbolj živega, najglobljega prepričanja, s katerim mu je razložila nauke krščanstva; — da, to je bila resnica, to je bila nebeška svetloba, pred katero so se vsi demoni* zmote zgrudili v globino večne noči.

V tistih dneh sta bila pač po trpljenju spoznavavcev in po krvi mučencev — milost in razsvetljenje v prekipavajoči obilici razlita po svetu, da sta možem, kakršen je bil Ambrozij, podelila moč, vsemu se odreči zaradi Boga, vse žrtvovati, vse pretrpeti, in svojo slavo in radost najti v sramoti križa Kristusovega.

Proti jutru je bila silna dušna borba dobojevana. — Odločen, da postane kristjan, se je Ambrozij zgodaj zjutraj napotil venkaj k apijskim vratom, da bi poiskal dijakona Sevêra.

* Demon, lat. daemon iz gršk. daimon = zli duh, hudobni duh.

Spričo krvavega preganjanja, ki je grozilo predvsem služabnikom oltarja, — poganski oblastniki so hoteli udariti najprej pastirje ter nato premagati čredo brez vodnikov, — se je večina duhovščine, ako je ni dolžnost klicala na bojišče, mudila v bližini katakomb, da bi se pri preteči nevarnosti skrila v nedostopnem labirintu* mrtvaškega mesta.

V bližini cemeterija apostolov je sedel spet šepavi berač Krispin. Pohabljenec se ni malo začudil, ko je ob tej uri znova zagledal tukaj mladega gospoda, v katerem je takoj spoznal svojega spremljevalca od predvčerašnjim.

„Ej, dobri prijatelj“, je porogljivo se smehljaje rekel sam pri sebi, „ako te ni že prva izkušnja zadosti izučila, čak“, bo pa danes nekoliko hujša. Lisjacek, pripravi se za dva dni zapor!“

Brž ko je Ambrozij zagledal pohabljenca, je pristopil k njemu in rekel:

„Govoriti moram z diakonom Sevêrom in tukaj pri cemeteriju naj bi ga našel; ali me hočeš povesti k njemu?“

„Gospod“, je odgovoril z otožnim glasom Krispin, dočim se je delal, kakor da še nikoli ni videl Ambrozija, „kako bi te mogel voditi jaz slabotni pohabljenec? Pa če imaš v mislih tistega Sevêra, ki je oskrbnik na gosposčini Kvintilijcev, pojdi še pol ure dalje, nato pa zavij v stransko ulico; potem ga boš pač kmalu našel.“

Pri tem odgovoru se je vzbudilo v Ambroziju znova nekaj tiste jeze, ki jo je predvčerašnjim občutil nad šepcem, in kratko je odvrnil: „K sreči poznam dohod v cemeterij, in če ti nočeš iti z menoj...“

„Boš pa sam našel pot v blodiščih“, je dopolnil pohabljenec mirno in z nekakim posmehom. „Dobro, te bom pa popeljal tja doli in te povedel tik do lestve. Tamkaj hočem potem stražiti, da... no, da nihče lestve ne odnese. Če pojdeš potlej četrť ure dalje, pa povprašaj mrtvake: „ali niste videli Sevêra?““

Ambrozij je uvidel, da mora odkrito povedati o sebi.

„Ta, ki zdaj govori s teboj“, je dejal, „je drugi kakor pa tisti, ki si ga dal v cemeteriju zvoditi! Vedi, da hočem postati kristjan.“

Hromec je presojojoče pogledal mladeniča, ne da bi rekel besedo. V dvakrat štiri in dvajsetih urah tolika sprememba — to vendar ni možno verjeti.

„Predvčerašnjim si igral kristjana“, je govoril majaje z glavo, „danes pa katehumena. Takrat si hotel ujeti plemenito Sotero, danes pa diakona.“

Ambrozij je molče sprejel trdo besedo; čutil je, kako zelo jo je bil zaslužil.

„Prosim te,“ je prišel znova, „povedi me k Sevêru. Plemenita Sotera, ki sem jo obiskal v ječi, me je napotila k njemu, da bi me v naukih zveličanja podučil nadalje, kakor je ona storila.“

„Kako?“ je hromec prestrašen povprašal, „ali je bila devica vržena v ječo? — Ah, tako moramo tudi njo izgubiti! Najlepše cvetlice smrt pokosi in pusti ubog osat, kakršen sem jaz. — Toda povej mi, kako je prišla v ječo, dobra, dobra gospa?“

Vprašanje je bilo za Ambrozija kakor vhodljaj v srce.

„Ne povprašuj me zdaj po tem,“ je rekel po bridkem premolku, „temveč povedi me k Sevêru. Smeš mi zaupati,“ je dodal toplo; „pred

* Labirint, lat. labyrinthus, iz gršk. labýrinthos, sloven. blodnjak = zgrada z mnogimi blodišči; pota in hodniki se križajo in zapletajo na vse strani.

seboj vidiš izgubljeno ovčico, ki išče svojega pastirja in ki noče mirovati ter počivati, dokler ga ne najde.“

Prisrčnost, s katero je mladenič izrekel te besede, je prepričala prosjaka. Med tem ko je zdaj prijel Ambrozijevo roko, je vzkliknil: „Plemeniti gospod, hvala Bogu, da te je pripeljal k spoznanju resnice! Gotovo, takoj te bom povedel k častiljivemu dijakonu; ali vidiš,“ je rekel, dočim mu je pokazal na bližnji vinograd, „ali vidiš starčka, ki tamle govori z viničarji, kateri obrezujejo zimske trte? To je on.“ —

Med tem, ko se je Ambrozij več ur razgovarjal z diakonom ter se dal po njem podučiti, ni slutil, kaj se je med tem časom zgodilo s Sotero v Rimu.

Senator Avrelij Sempronij je po dolgem razmišljanju in iskanju končno, kakor je menil, našel sredstvo, s katerim je upal, da bi mogel rešiti Sotero. Saj bi se pač moglo misliti, da je tako bridka, povsem nepričakovana novica o smrti njenih obeh bratov tako vplivala na njenega duha, da se ji je um nekoliko omračil. Na podlagi tega, tako je menil, bi mogel sodnik izjaviti, da deklica ni popolnoma razsodna in odgovorna za svoja dejanja. Dočim bi torej mestni prefekt znova postavil Sotero pod varuštvo, bi se začasno dalo sodno postopanje zoper njo ustaviti.

V svojo globoko žalost Sempronij nikakor ni našel mestnega prefekta pripravljenega, da bi pristal na ta predlog. Dioklecijan je bil izbral pravega moža, ko je Heraklija Rufina imenoval za načelnika in njemu izročil krvave sodbe nad kristjani.

„To je volja božanskega Dioklecijana“, je izjavil, „da iztrebi krščanstvo tako hitro kakor je mogoče. Ako enkrat dopustim izhod, ki ga ti predlagaš, bi mogli po tej poti stoteri mladi kristjani ubežati rokam postave, ako so izgubili starše ali pa brate in sestre. Če sem o dvanaajstletni Agnezi sodil, da je razsodna in odgovorna, koliko bolj moram imeti za odgovorno in razsodno starejšo Sotero! Pač pa bom,“ je dodal, „na novo poskusil, da jo pripravim do drugih misli. Seveda bo moralo zdravilo biti ostrejšje.“

„Toda če bi le ostala neomajna pri svoji izjavi“, je vzkliknil senator, „prosim te, ali potem ne boš poskusil, da jo z dolgočrajnim zapornom v ječi spametuješ?“

„Ako bo jetnica trdovratno in vztrajno zaničevala bogove in cesarske ukaze,“ je s hladnim mirom odvrnil Rufin, „tedaj moram pustiti zakonu prosto pot. Na tvoj predlog ne morem pristati. Ječe so prenapolnjene s kristjani, in namesto da bi zapor ozdravil versko prenapetost teh nesrečnih, se le potrjujejo medsebojno v svoji blodnji.“

„Potemtakem pa odloži zadevo vsaj za nekoliko dni!“ je poprosil Sempronij.

„Čim dalje se obotavlja zdravnik, da bi nastavil nož na rano,“ je odgovoril mestni prefekt, „tem bolj globoko se strup zajé. Zato jo bom takoj danes zjutraj na novo zaslišal. Da ti pa podam dokaz svojega prijateljstva, se hočem zadovoljiti s samim videzom, da je darovala, — in jaz imam sredstvo,“ je dodal, „da jo prisilim k temu videzu.“

„Da jo prisiliš?“ je vprašal Avrelij Sempronij, ki se je z veseljem oprijel vsakega žarka upanja.

„V toliko jo utegnem prisiliti,“ je odgovoril Rufin, „da, ako bo celo takrat, — če bo v najhujši muki, ki hočem ž njo poskusiti, vztrajala v svoji trmi, boš moral ti sam priznati: nepoboljšljiva je.“

„Dovoli mi torej, da jo še enkrat obiščem v ječi, da bi jo pregovoril, naj samo na videz daruje bogovom.“

„Le nerad ti izpolnim prošnjo. Toda vedi pa tudi, če Sotera ne bo odnehala in darovala, tedaj je za njo danes vžšlo zadnje s o n c e. To je neizpremenljivo!“

Z rastočo skrbjo in žalostjo je zapustil Avrelij Sempronij mestnega načelnika in hitel k ječi. Toda, naj je tudi senator poskusil karkoli, da bi spremenil deključino mišljenje, Sotera je ostala neomahljiva. Sempronij je bil zato neizrekljivo nesrečen.

„Ah,“ je vzkliknil, dočim je zgrabil za devičino roko, z verigami obteženo, ter jo pritisnil na svoje ustnice, „da bi bil mogel slutiti, da se bo tako izteklo! Na videz, samo na videz vrzi zrnce kadila na žerjavico, da me rešiš očitkov vesti, ki mi do groba ne bodo pustili nobenega mirnega trenutka. Jutri boš mogla zopet biti kristjana in delati, kar hočeš.“

„Tudi na videz ne smem postati nezvesta svojemu Bogu“, je odgovorila Sotera; „toda“, je toplo dostavila, „moliti hočem, da pride v tvoje srce mir, ki ga nikoli nisi poznal.“

„Ah“, je kriknil Sempronij in lomil roke, „tedaj boš še danes morala umreti!“

„Zahvalim se ti za to veselo naznanilo“, je odvrnila devica s srečnim smehljajem; „moj božji Ženin me najde pripravljeno, in njegova milost me bo krepčala.“

Proti poldnevu so Sotero znova povedli pred sodni stol. Rufin in njegovi prisedniki so sedeli na odru, ki je bil za več stopnjic vzvišen pred velikim zagrinjalom, katero je dokončavalo ozadje; v sredi je stal bronasti trinožnik s ponevjo žarečega oglja za darovanje bogovom; preden so sodniki zasedli svoja mesta, je po šegi vsak izmed njih vrgel zrnce kadila iz zraven stoječe skodelice v žerjavico.

„Imela si dosti časa,“ je nagovoril Rufin spoznavavko, „da bi se premislila; gotovo si spoznala in uvidela, da moraš biti poslušna ukazom božanskih cesarjev. Daj torej, pristopi k oltarju in daruj nesmrtnim bogovom.“

„Ne bom darovala tvojim izmišljenim malikom,“ je odvrnila Sotera; „zakaj le en Bog je in en Gospod, Jezus Kristus, za katerega sem pripravljena, pretrpeti muke in smrt.“

Na sodnikovo povelje so povedli biriči devico k žrtveniku. Tukaj so zgrabili njeno desnico in raztegnili roko nad žareče oglje.

Med tem ko so nato v odprto dlan natrosili kadilnih zrn, so roko spuščali počasi... in polagoma... zmiraj nižje... in vedno bližje na žerjavico, ... dokler ni nazadnje... ležala na njej.

Prefekt je uporabil ta zadnji poskus, ker je upal, da bo Sotera radi bolečine, ki jo napravlja ogenj, zmignila z roko in spustila kadilo na žareče oglje. To bi on imel za izpolnitev cesarskega ukaza in na podlagi tega bi oprostil deklico.

Toda naj je tudi žar oglja tako grozno žgal in se zajedal v meso, Sotera je držala svojo roko na ognju, ne da bi zmignila ž njo. Dočim se kristjani, raztreseni v množici, ki je stala okoli, niso mogli ubraniti joku, je ostalo devičino oko suho, čeprav je grozanska muka zagnala vso kri k srcu in je smrtna bledica pokrila obličje krepkodušne trpinke. Na pregibanju njenih ustnic pa se je videlo, da moli, in od časa do časa je z nepopisno prisrčnostjo dvignila svoj pogled proti nebu.

Že je sikalo oglje od krvi, ki je iz opekline kapljala na žerjavico.

In kakor da še ni bilo zadosti palečega mučenja, je pihal zamorec v oglje, dočim se je zdaj zasmehljivo zarežal proti spoznavavki, zdaj

spet v svojem materinem jeziku izrekel čarovne besede nad žerjavico, da bi podvojil razjedajočo moč žgočega ognja.

Vsi, ki so okoli stali, so začudeno opazovali stanovitnost, s katero je pretrpela nežna deklica strašno muko, in že se je prelilo preko množice mrmranje nejevolje nad nečloveško grozovitostjo, ko je prefekt ukazal, naj prenehajo z mučenjem.

„Vprašam te zadnjikrat,“ je govoril mračno, „ali hočeš biti pokorna cesarskim ukazom?“

„Svojemu Bogu sem se vsa posvetila v žgano daritev“, je odgovorila Sotera; „kako bi mogla darovati tvojim krivim bogovom?“

Zdaj naposled se je mestni načelnik s svojimi sodnimi prisodniki odstranil zadaj za zagrinjalo, da bi razsodil. Že čez nekaj trenutkov so sodniki spet nastopili, in glasnik je na glas oznanil razsodbo:

P. GVIDO:

Bogočastje v družini.

Molitev pred jedjo in po jedi.

Nekoč sem bral sledečo lepo misel: Ko sem se vozil po železnici skozi lepo pokrajino in dosegel svoj cilj, sem pri izstopu iz vlaka čutil dolžnost, da se možu, ki je vodil tam spredaj na stroju vlak, iskreno zahvalim; to bi morala storiti vsa množica potnikov, ker jih je strojevodja varno peljal po svetlih tračnicah. Toda, kdo misli na to in kdo to stori? Hite iz kolodvora, ne da bi se zavedali, koliko zahvalo so dolžni strojevodju. Taki smo ljudje: brezmiseln in zato nehvaležni. Tako vihrajo otroci skozi življenje, ko so leta in leta uživali ljubezen in skrb staršev; toda kje je zahvala? Tako je bilo že za časa božjega Odrešenika. Saj ste že slišali v evangeliju, kako je ozdravil Kristus deset gobavcev njihove strašne bolezni. In zahvala? Vsi razen enega, so odšli, ne da bi mislili na svojega dobrotnika. Da, tako delamo in ravnamo. Nehvaležni drvimmo skozi življenje; hitimo mimo Boga, ki nas spremlja dan za dnem na našem življenjskem potu ter nam daje hrano o pravem času. Nehvaležnost boli ne samo človeka, ampak tudi Boga. Zato si izberimo primeren čas in razmišljajmo božje dobrote. Zelo primerna je ura, ko pri mizi uživamo božje dobrote, da v molitvi mislimo na Boga in se mu zahvalimo.

Brez molitve ne začni nikdar jesti. Z molitvijo pred jedjo prosimo božjega blagoslova, da bi nam hrana, ki jo uživamo pomagala, da se telesno in duševno okrepimo. Koliko ljudi premaga pri jedi sladkosnednost! Mnogi žalijo s svojo nezmernostjo Boga, darovalca vsega dobrega. In ali ne zauživajo tisoči hrane samo iz čutne naslade, ne meneč se za besede apostola, ki nas opominja: „Ali torej jeste ali pijete ali kaj delate, vse delajte v božjo slavo“ (1 Kor 10,31). Kako potrebuje človek molitve, da se pri jedi varuje vsakega nizkega nagnenja in išče božjo čast in božje poveljanie. „Daj mi, o Gospod, tvojo milost; pokrepčaj s svojim blagoslovom moje telo in mojo dušo, da bom mogel z novo močjo in srčnostjo vršiti svoje dolžnosti“. Tako bodi naše duševno razpoloženje pred jedjo, zakaj samo na ta način si bomo tudi pri jedi varovali svoje človeško dostojanstvo. Med tem ko se približa žival brezmiselno jaslim, dviga molitev človeka k njemu, ki mu daje hrano o pravem času. Kako lepa je podoba družine, ki moli. Naj bo sobica še tako priprosta in obed še tako skromen, je vendar razlito nad mizo

čudovito posvečenje, medtem ko postane v družinah, kjer je utihnila molitev, hrana navadno krmljenje. Molitev izpremeni obed v sveto opravilo, s katero obhaja človek zmagošlavje nad živalijo.

Brez molitve po jedi se ne odstrani od mize. Bilo je vročega poletnega dne. S svojim redovnim bratom Masejem je šel sv. Frančišek po polju. Izmučena od žeje sta slednjič prišla do košatega drevesa, pod čigar vejami je izviral hladen studenček. Frančišek je sedel, vzel košček kruha, ki je vsled vročine postal že popolnoma trd, in ga v sveži vodi omehčal. Ko je hotel kruh zaužiti, ga oblijejo solze. „Oče Frančišek,“ pravi brat Masej, „zakaj vendar jokaš?“ „O brat Masej,“ mu odvrne svetnik, „nisva vredna tolikega zaklada.“ Ker je te besede večkrat ponavljal, odgovori brat Masej: „Oče nadražji, kako je mogoče govoriti o zakladih, kjer je toliko uboštva in pomanjkanje onih stvari, ki so potrebne? Tu ni ne prta, ne noža, ne sekalnice; ni ne hiše ne mize, ne hlapca ne dekle.“ Pa pravi sv. Frančišek: „Saj prav to je, kar smatram za velik zaklad, ker ni stvari, ki bi jo bila pripravila človeška roka; vse, kar je tu, nam je pripravila božja Previdnost, kakor se jasno vidi pri tem izprošenem kruhu, tako lepi kameniti mizi in ob tako čistem studencu. Kako naj bi tedaj ne jokal, ker nama je Bog pripravil dober obed. S čim sem si zaslužil to, tako veliko očetovsko ljubezen dobrega Boga?“

Ali vstanemo tudi mi s takimi mislimi od obeda in večerje? Ali smo tudi mi prepričani, kakor je bil prepričan sv. Frančišek, da prejemo le dobrote božje? Saj vem: nevera govori drugače. Kar prinesejo na mizo, tako pravi, so pridelale človekove roke; roke človeka so sejale seme in storile polje rodovitno. Toda, ali nismo že doživeli lakote, ko so ljudje sejali s polnimi rokami, a seme ni pognalo; Bog ni dal svojega blagoslova. Pokazati nam je hotel, da on pošilja dež in varuje mlado setev. Tako je. Kdo da solncu, da vzhaja s svojimi toplimi žarki? Kdo prikliče semesko zrnice iz temnega naročja zemlje? Dobrotni Bog. Kdo pošilja oblake in daje žejni zemlji dežja, ki vse poživlja. Dobrotni Bog. Kakor ne more kmetovalec zopet zbrati majhnih semenskih zrn, ki jih je razsejal po njivi, ravno tako in še manj ne more položiti v ta semena moč, da bi strla svojo luščino in vzknila. Setev, ki jo je zaupal zemlji, more samo Bogu priporočiti in jo zročiti njegovemu varstvu. Kakor pastir vodi Gospod svoje ovce na zeleno trato in skrbi za njihovo življenje. Ob božji mizi tedaj sedimo in od božjega blagoslova živimo.

Te misli naj rode v nas sklep, da molitve pred jedjo in po jedi nikdar ne bomo opustili.

Obedna molitev pa še ni vse, kar Bog od nas zahteva. Učimo se od Joba, ki je mogel sam o sebi reči: „svojega grizljaja nisem sam jedel, od njega jedla tudi sirota“ (Job 31, 17). Stori, kar je storil Tobija. Kadar je bil praznik Gospodov in je bilo v hiši Tobijevi pripravljeno dobro kosilo, je dejal svojemu sinu: „Pojdi in pripelji nekatere iz našega rodu, ki se Boga boje, da se bodo z nami gostili“. (Tob. 2, 12). Ravnaj se po nauku, ki ga je dal Tobija svojemu sinu, rekoč: „Z lačnimi in potrebnimi jej svoj kruh“ (Tob. 4, 17). Tako mora biti. Sprejeti in dati, ne sme ločeno živeti. Kdor je našel usmiljenje, naj usmiljenje deli. Kdor poseduje dobrine tega sveta in zapira svoje srce siromakom, nima božje ljubezni v sebi. Lomi tedaj svoj kruh z lačnimi in posnemaj dobrotno roko božjo. Koliko ljudi se s skrbjo ozira v bližajočo se zimo. Ali bodo imeli kruha za svoje onemoglo telo, ki ga samo oprti na palico

morejo nositi po cestah? Ali bodo imeli mleka za blede otroke? Kako veliko delo usmiljenja je, lačne nasititi in žejne napojiti! Ali pa hočeš mogoče gledati, kako strada tvoj bližnji, med tem ko ti vstajaš sit od mize? Ako te je Gospod nasitil, misli tudi na tiste, ki nimajo ničesar. To je praktični del obedne molitve, obedna molitev dejanja.

V tem smislu gojite očetje in matere v svojih družinah duha vere; svoje otroke navajajte k hvaležnosti do Boga; v svoj družinski red uvrstite skupno in glasno molitev pred jedjo in po jedi; vpeljite jo znova, ako ste jo opustili. Kjer sta dva ali trije zbrani v božjem imenu, je Kristus sredi med njimi in jih blagoslavlja.

HANS WIRTZ — P. EVSTAHIJ:

Francišek včeraj in danes.

Nekega dne je ljudem v Asiziju obstal razum: videli so, da je šel vedno veseli sin bogatega Petra Bernarda — prosjačit... Beračenje je bilo že takrat razredna in stanovska zadeva! Le-ta je okoli teh ljudi zgradila zid, ki ga nič manj ni bilo možno preplezati kakor zarjavele žične ograje zaničevanja, ki jih danes stavijo okrog njih.

Da se bogat mož prostovoljno — in brez zvijačne zahrbtne misli — splazi v te bodeče staje, bo družba vedno občutila kot spotiko ali pa kot popolno norost.

Noben človek ni nikoli kdaj vzbudil v javnosti večje spotike kakor le-ta rjavi prosjak. Njemu pa je bila ubožnost kakor kako dragoceno darilo in kakor cvetoča nevesta. Kadar je pred bronastimi vrati pri Sv. Petru v Rimu užival na pol gnile smokve s siromaki vred, najbolj vrednimi usmiljenja, je utegnil pri tem še vesele pesmice prepevati. Včasih jim je napravil kak „strasten agitacijski“ govor: češ, da so oni — nimaniči — opora družbe. Češ: vsak izmed njih je prostorojen knez; najmanj tako plemenitega rodu in najmanj tako potreben kakor glavničarji* in tisti, ki imajo mastne zaslužke... In da se bo ob šestih valila mogočna demonstracijska četa na Kapitol. Častna zadeva je, da se vsak udeleži. Pred mestno hišo pa bo imel nagovor na posedujoče. Nekako tako-le: „Bratje kapitalisti, mi ubogi nimaniči vam ne zavidamo vse bedne zemeljske šare. V enem letu ali pa v petdesetih letih bomo ležali mi vsi pod isto zemljo. In tisti izmed nas bo potem najbolj bogat, kateri je zaradi Boga postal najubožnejši. Mi proletarci vas ne kolnemo, in vas ne sovražimo. Mi hočemo biti le vaša vedno čuječa vest: da ne boste vi svojega srca zakrknili ob denarju in zaničevali nas ubožcev. Pravičnost so že stari Rimljani imeli za krepost bogatega moža. Dejanje kristjanov, pa naj bo — ljubezen. In kjerkoli pokonča denar te dve čednosti, ondaj se bo glasil naš bojni klic: Proč z mamonom! Proč z denarjem! Bratje kapitalisti, mi proletarci vas blagoslavljam z bratovskim pozdravom: Mir in vse dobro...!

Sprva so berači glasno klicali: „bravo“!* Nato so se raztogotili, imenovali so ga izdajavca „proletarijata“, plačanega ovaduha, priganjača in farškega podrepnika ter so mu metali ostanke svojih gnilih smokey na obrito glavo.

* Izvirnik ima „Kapitalisten“, kapitalisti. Pis. rabi namenoma novodobne izraze, tako tudi „Proleter“, kar je prevedeno z „nimaniči“.

** Italijanska beseda „bravo“ pomeni: „dobro, izvrstno, tako je“.

Brat Frančišek je obstal povsem miren na najzgornji stopnici Petrove stolbe in je samo odgovoril: „Bratje berači! Prav imate! Ni nobenega manj vrednega med vami kakor sem jaz. Samo pazite, da ne boste še zdravih smokey metali na mene. Lahko bi utegnile biti pohojene!“

Sv. Frančišek s ptički.
(prof. France Kralj)

Berači so še vedno glasneje kričali. In eden mu je dvakrat pljunil v obraz.

Frančišek mu je dal za to veliki kos kruha, ki ga je bil zjutraj prejel od neke stare gospe...

Čez nekoliko časa so prenehali zmerjati. In so se razkropili.

Nekaj časa pozneje je šel skozi malo mestece Arezzo (Arezzo), ki stoji med Florencijo in Rimom. Tukaj je bil vprav občni zbor podeželskih krčmarjev. Frančišek je šel na zborovanje. In imel je nanje nagovor, ki je bil tako podoben tistemu govoru pred proletarci. Pristili so mu tudi, da je izrekel svoje misli, ne da bi ga bil kdo motil. Nato

pa je pomignil prvosednik nekemu kletarju. In med bučnim smehom zbranih je bil „šaljivi čudak“ vljudno, toda zelo odločno postavljen na zrak...

*

Ko je poteklo nekoliko let, je bil v Asiziju tak naval romarjev, ki so vsi prosili sprejema v mali samostan pri Porcijunkuli, da so se oblasti bale, češ radi tega je ogroženo javno življenje. Zdelo se je, kakor da hoče vsaka tretja oseba v Italiji sprejeti norsko obleko ubožnega Frančiška.

Nekega dne so se oglasili pri bratu vratarju v Porcijunkuli štirje gospodje, veliki župan iz Perudže (Perugia) in trije mestni odposlanci. Mestne združbe* so jih bile poslale, da bi z bratom Frančiškom razpravljali glede takozvanega „Tretjega reda“.

Skoro polovica vseh meščanov v Perudži je pripadala temu znamenitemu gibanju ali „pokretu“. To bi bilo mestno upravo samo na sebi malo brigalo, ako se ne bi bilo pokazalo, da ta razkolna družba zelo slabo vpliva na mesto. „Razmere so sčasoma postale tako nevzdržne da uprava, — ki se zaveda svoje odgovornosti za občo blaginjo mesta — sodi in misli: dovolj povoda je, da razmišljamo o resnih ukrepih zoper nadaljno razširjanje le-teh „tretjakov“.

S temi razburjenimi besedami je veliki župan v zadnji seji mestnih zastopnikov uvedel svoj predlog glede razpustitve „Tretjega reda“. In nadalje je navedel v podkrepitev: približno pol leta se občutno kaže, da se je zmanjšal davek na zabavo in veseljačenje. Vrhutega so celi poklicni sloji — kakor n. pr. organizacija krčmarjev, zveza tobačnih trgovcev in imetelji plesišč — izjavili v neki vlogi na mesto: češ, da jim — radi naglega nazadovanja kupčije — ni možno plačati obrtnega davka za tekoče davčno leto. Sporočila iz okolice Perudže so še bolj resna. Med drugim je predložen neki sklep poljedelskih delavcev v velikih vinogradih in oljčnih nasadih, ki se glasi:

„V Tretjem redu združeni poljedelski delavci na posestvih in pristavah Umbrije so sklenili na svojem zborovanju v Asiziju: 1. Članstvo v Tretjem redu ni združljivo s tem, da bi kdo pripadal kaki takozvani bojni zvezi; 2. vsakemu tretjeredniku je prepovedano nositi orožje ali zavezati se z bojno prisego. Zaradi tega izjavljamo, da izstopamo iz vseh bojnih organizacij. Nadalje se slovesno obvezemo, da se odrečemo vojaški službi za slučaj, da bi se narodi med seboj spoprijeli in spopadli z orožjem.“ Ta sklep je zelo zelo osupnil mestne zastopnike. In tako je prišlo do ukrepa, da hočejo velikega župana in pa po enega zastopnika treh najmočnejših strank odposlati v Asizij. Le-ti naj bi z bratom Frančiškom razpravljali o morebitni spremembi redovnih pravil. Če ne bi bilo potrebno prepovedati Red za Perudžo in okolico...

Ko so prišli k Porcijunkuli, Frančiška niso dobili doma. Bil je v kolibah pri gobavih. Četverica se je pošteno stresla, ko so to čuli. Toda čakali so.

Brat Masej, eden prvih Frančiškovih učencev, jim je delal družino. Porabili so priložnost, da so si dali temeljito pojasniti o namerah in razumevanju redovnega ustanovitelja. Končno je pa povprašal eden izmed mestnih odposlancev — pripadal je gospodarski stranki —:

„Gospod Masej, kako je to prav za prav, da gre ves svet za tem rjavim beračem? Ni lep, ni akademik, ni plemenitega rodu; nikomur ne govori po godu, ne obeta niti malim dohodkarjem višjih plač, niti brez-

* korporacije

poselnim, niti znižanja davkov trgovcem ali nove carine poljedelcem... ne zavzema se za poostreitev zakona v zaščito ljudovlade... Gospod Masej, odkod neki je to, da bogati in siromašni, možje in žene vro k njemu od desne in leve v živih trumah?!"

Tedaj pa je šinilo blaženo blestenje po koščenem obličju starega frančiškana:

„Bratje, toliko preosnovateljev sveta nastopa, toliko strank imamo, toliko združenj in zvez in programov ali načelnih načrtov. Noben človek pa temu več ne verjame. Ljudstvo ima samo eno željo: O da bi vendar enkrat prišel kdo in v dejanju pokazal, kako se dela in kaj je treba storiti! In da bi nikakih bremen ne nalagal, razen samemu sebi. In ki bi tako živel, kakor bi učil! Glejte, ljubi bratje, ta mož je tukaj: Oče Frančišek... V njem je Bog postal tako viden kakor še v nobenem človeku poprej! Ali hočete še nadaljnih pojasnil?...“

Četverci so molčali, zadelo jih je.

Tedaj pa vstopi Frančišek. Kramljal je s približno petletnim dečkom. Ko otrok zagleda može, poskoči k njim, prime vsakega za roko in ga povede molče, toda veselo se smehlja k Frančišku...

Čez mesec dni je Perudža izvolila novega velikega župana, ker je poprejšnji — postal frančiškan.

P. KRIZOSTOM:

Blagoslovitev novega kolegija za razširjanje vere.

Dругič že je zapustil naš sv. oče Pij XI. svoje stalno bivališče v Vatikanu, odkar je rešeno rimsko vprašanje. Prvič je šel v lateransko baziliko, ki je mati vseh cerkva na svetu, drugič pa se je pripeljal na janikulski hrib, da blagoslovi novi kolegij za razširjanje vere.

Novi kolegij za razširjanje vere.

Ni mogoče popisati s kolikim navdušenjem in s koliko iskreno ljubeznijo so sprejeli zlasti bodoči misijonarji, ki se za svoj vzvišeni poklic vzgajajo v tem kolegiju, vidnega Kristusovega namestnika na zemlji.

Stari kolegij za razširjanje vere, ki ga je ustanovil na Piazza di Spagna pred 300 leti papež Urban VIII. za vzgojo misijonarjev vseh jezikov in vseh plemen, je postal premajhen.

V današnjih dneh, ko očividni božji blagoslov množi število bodočih evangelskih delavcev, je velikodušni „misijonski papež“ zgradil novo ogromno poslopje v bližini Vatikana ter ga je blagoslovil 24. aprila t. l. sam, da je pokazal v najjasnejši luči svoje nedopovedljivo zanimanje za misijone.

Sv. oče moli v kolegijski kapeli.

Prepričani smo, da bo spremljal v tem prekrasnem poslopju, čigar sliko prinašamo, vse delo profesorjev in študentov velik božji blagoslov in da bo iz njega izšla vsako leto mogočna armada misijonarjev, ki bodo ponesli Kristusovo ime tudi najbolj oddaljenim in pozabljenim narodom.

Mi pa molimo! Molimo, da bi Bog obudil vsako leto prav mnogo misijonskih poklicev; molimo, da bi misijonarji delali z velikim uspehom. Molimo, da bi Kristus-Kralj zavladal prav kmalu celemu svetu. — Molitev za misijone je Gospodu zelo prijetna. Zato molimo v ta namen prav vsak dan!

P. ROMAN:

V zavetju.

Drugi del povesti „Na potih brezdomca“.

Brat Marijan je obstal pri vratih. V sobi se je čulo le Gretino ihtenje, ki je slonela sklonjena na mizo. Iz za bele čepice so ji silili kodri, ramena so se lahno dvigala.

Blaž naposled reče z malce drhtečim glasom: „Greta!“

Polagoma kakor v sanjah se Greta dvigne izza mize in nemo zre Blaža v redovni obleki. Oči objokane, lica zardela, izpod čepice silijo lasje. Kljub temu je ljubka in Blaž to nehoče vidi. V zadregi je. Ne ve kako bi se obnašal.

„Kako gre očetu in domačim?“

„Ah, Blaž ne sprašuj tega, lepo jim je in zopet ne in tebe ni. Zakaj si nas zapustil. Zakaj si od mene šel, Blaž, saj si vendar vedel. Saj ti je Marija povedala, saj si bral v mojih očeh. O moj Bog, le zakaj?“

„Zakaj? Kako? Tudi jaz tega ne vem povedati. Vem le to, da je tako prav in drugače biti ne more.“

„Ah, ti nimaš nič srca, drugače bi ne govoril tako hladno. In sem mislila, da čutiš vsaj malo. Pa te je sam hlad.“

„Ni res, Greta! Ko bi ti vedela, da tudi zame ni lahko, bi ne govorila tako. Pa ne smeš pozabiti, da je lažje na taka vprašanja reči tisočkrat: da — kot pa en sam: ne. Mislim, da me razumeš. Nekoč boš marsikaj drugače gledala in tudi drugače razumela. Tedaj boš morda rekla: krivico sem mu storila, tudi on je trpel in Bog sam vedi: kdo je več — on ali jaz.“

„Blaž! moj Blaž!“ Greta je to malone kriknila, se zadnji hip oprijela roba mize. Koleno ji je trdo klecnilo ob tla. Brat Marijan se je sklonil nad njo. Brez besede jo je prijel za roko in čez čas mirno in preprosto rekel: „Oprosti, Greta, na delo moram. Lepo pozdravi očeta in vse in če moreš...“ Stavka ni končal. Bled kot stena je začutil na obeh rokah poljub in solze, ki so polzele po Gretinem licu.

Porta se je za njim trdo zaprla.

* * *

Brat Marijan je bil tisti dan tako zelo molčeč, da mojster Rafael ni spravil iz njega nobene druge besede kot: da in ne.

Na večer je stopil k patru magistru. Vse mu je povedal. Pater magister ga je verno poslušal z iskušnostjo moža, ki je boje človeškega srca neštetokrat doživljal v vseh mogočih različicah.

Ko je brat Marijan končal, se je komaj vidno okrenil proti njemu in ga vprašal tako mirno, kakor da gre za najbolj vsakdanjo stvar: „No, in? Vam je sedaj malo žal? Ali bi nas radi zapustili?“

„Ne, pater magister“ je brat Marijan nekoliko rezko odvrnil, malce užaljen, da magister njegove zgodbe ni vzel tako težko kakor on. Pač pa bi rad vedel, kaj naj sedaj storim?“

„Kaj storite? Hm, težko reči. Mogoče bo tole dobro.“ Vzel je izmed knjig Tomaža Kempčana „Hojo za Kristusom“ in mu pokazal prve knjige prvo poglavje. „Tole berite, počasi, s prevdarkom in nato molite križev pot. Pri drugi postaji se pa zamislite, da vzame Jezus križ nase — prostovoljno, s prevdarkom in premišljeno. No, in sedaj lahko greste.“

Brat Marijan je molče upognil koleno in pozdravil: Benedicite — Blagoslovi, oče.

Blaž bere:

„Torej je prazno minljive zaklade nabirati in nanje zidati svoje upanje.“

Torej je ničev, hrepeneti po častnih službah in potegovati se za prva mesta.

Torej je nespametno predajati se meseni poželjivosti in se loviti za veseljem, ki nam bo enkrat prineslo najobčutnejše kazni.

Torej je prazno pogled obračati vedno le na sedanjost in nikoli pomisliti na prihodnje življenje.

Torej je prazno, srce navezati na stvari, ki preminejo in ne hiteti tja, kjer je večno veselje.

Spominjaj se često izreka Modrega, ki pravi: „Oko se ne more do sitega nagledati in uho naslišati.“

Odtrgaj torej svoje srce od vseh vidnih dobrin in dvigni se k nevidnim.

Zakaj tisti, ki svoji čutnosti slepo slede, umažejo svojo vest in izgube milost božjo.“

Brat Marijan vse to premišljuje in srce mu postane neizmerno težko. Vse okoli njega je temno. Dvomi mu vstajajo, kakor oblaki v nevihti nebo, tako ga zagrinjajo vedno tišje sence zbežanosti, razdvojenosti, obupa. Tisti, ki je od Boga odpadel in s seboj potegnil nesrečne angele je poslal k njemu svojega poslanca, da ga morda preslepi, da oropa božji vinograd dobrega delavca ...

„Glej, Blaž, sika satan, kako so ti nauki modri za stare ljudi, ki so življenja že trudni in siti. Ampak zate, Blaž, trideset še nisi, zdrav, krepek, močan in — lep, Blaž — zate so te besede bedaste.

Mar ni na svetu tudi dobrih mož. In zakaj ne bi imel družine? Kako da, ravno ti ne?

Blaž, Greta je lepa in ti jo ljubiš, nikar ne varaj samega sebe! Čemu jo mučiš? Kako je danes trpela! Ali nisi videl njenih solznih lic? Pomisli, če bi ti prišel in samo eno besedo rekel: Tvoja je. Za zmeraj, za celo življenje. In z njo Taurochovina.

Blaž, premisli! Nič nisi še vezan. Stotine se jih premisli ... ko bi tudi ti ... Ali ne čutiš na rokah njenih poljubov?

Brat Marijan se zdrzne. Ob njem stoji angel varuh, pred njim vstaja slika: Jezus na gori izkušnjave ... tudi tam sika satan: „vse to ti dam, če predme padeš in me moliš ... „Proč od mene, satan!“

Blaž je zmagal. Angel ob njem je neslišno zapel: Te Deum laudamus.

* * *

Brat Marijan moli križev pot.

I. postaja — „Jezus je k smrti obsojen“. — V cvetu let obsojen v smrt. Nekoč je Blaž, ko je prisegel še na komunizem in socializem, smatral vsakega redovnika in duhovnika za suho vejo. Sedaj si sam na tem ... Ali res? Ali sem res za smrt odločen. Brat Marijan, ali te zebe? Ali te je groza?

Ne, vdano skloni z Jezusom glavo in gre k drugi postaji:

II. „Jezus vzame križ na svoje rame.“ P. magister mi je rekel, naj prav pri tej postaji globoko premislim, preudarim in pretehtam vse okoliščine.

„On je vzel svoj križ in šel ven“ (Jan. 19, 17.) Kako je to kratko povedano. In vendar ima prav ta dogodek nekaj grozotne veličine v sebi. Druga postaja je namreč trenutek zaroke med križem in med Gospodom, zakaj prav ta križ je bil, ki ga je imela božja Previdnost od vekomaj v svojih mislih. Ker pa Bog križa ni našel v nebesih, je prišel kot človek na zemljo, kjer se križ vedno lahko najde.

Blaž se je ob tej misli nasmehnil. Da, res, križ se tu na zemlji zmeraj najde. Nato je razmišljal dalje.

Velik in težak leži pred Njim. Vse bolj strahoten je videti, kot oni mali križki, s katerimi se je igral v delavnci svojega krušnega očeta. Mo-

goče ne prepogosto, zakaj ta igra je napravila lepe oči njegove Matere naenkrat velike in take, kakor da so polne solz. In njeno lice je tedaj vedno obledelo.

V spomin se mu povrača Gretino solzno in blede lice.

Misel je šla dalje... Seveda pod tvojimi očmi, moj Jezus, je bil vedno ta veliki resnični pravi križ. Zato tudi v tvojih očeh oni zagonetni sijaj, ki je bil tvojim apostolom vedno uganka. Sedaj pa ga vidiš tik pred seboj. Ali te ne prevzema groza pred njim?

In glej, Jezus, tudi mi gledamo sedaj nate z veliko napetostjo. In tudi jaz, brat Marijan, te prosim, pokaži mi, kako se nosi težki križ.

„On je vzel svoj križ in šel ven.“ Ali je to vse? Da, vse! Zakaj to zadostuje. Druga postaja je postaja trde neizprosne resničnosti. Je postaja dela, odpovedi, pogumnega, odločnega dejanja. Zapomnimo si Blaž, brat Marijan, da Jezusu križa niso naložili, ampak da ga je sam vzel in da križ le tedaj prinese blagoslov in mir, če ga človek prostovoljno vzame nase.

In Jezusa prav nič ne moti, da so ga prinesli surovi vojaki. Ne vznemirja ga, da niso bili to angeli, ki bi mu ga ihte prinesli in med solzami nudili.

In tebi, Blaž ga je hotela Greta ihte in med solzami vzeti raz tvojih ramen...

In tedaj se je Jezus sklonil, za hip pokleknil, morda z grozo v duši, in nato je začel svojo težko, težko pot.

Blaž je sedaj razumel, zakaj mu je pater magister naročil, naj drugo postajo s prevdarkom moli.

Nato se vrste, druge.

Pri peti obstane. Simon iz Cirene, ki se brani križa. Brat Marijan se sramuje. Nato še pri osmi, kjer nad vse ljubeče moli za Greto, naj Jezus tudi njo potolaži.

Vihar v srcu se je polegel docela. Vraač se mir, vdanost, gotovost, vedrost. Brat Marijan je srečen. Ko je odmolil XIV. postajo je odbila že polnoč.

Tihoma se je vrnil v celico. Vendar ne dovolj tiho, da ga ne bi čul magister, ki je naslednji dan govoril nekaj o hišnem redu, vendar pa dobrohotno in poln umevanja. Blaž ga je razumel in mu je bil hvaležen.

Ko je bil v delavnici in se je ravno sklanjal nad delom, ga je mojster Rafael parkrat prav pazno motril. Nato se je obrnil in gledal napeto skozi okno. In sicer iz zadrege, zakaj na senceh Blaževih je zapazil nekaj srebrnih niti. In brat Rafael je bil izkušen mož.

* * *

Na Taurochovini se ta čas ni mnogo izpremenilo. Delo je teklo naprej, za jesenjo je prišla zima in z njo dolgi zimski večeri. Stari Tauroch je sedel ob široki peči v čedni izbi, z blestečim temnim lesenim opažem. Bil je videti truden in dokaj upognjen.

Večinoma je vodila gospodarstvo Marija, ki je postala še bolj zrela in odločna, Žanet se je resno pripravljala za odhod v samostan in misijone. Šivala si je perilo. Preprosto, trpežno, brez čipk in okraskov, kakor je dobila vzorce. V lice je postala drobna, oči so bile mirne in tople.

Greta je veliko brala in zelo malo govorila. Odkar se je vrnila iz Kölna, se je prve tedne sploh ogibala vsake družbe. Zbolela jo je malone vsaka glasna beseda.

Nek večer je stari Tauroch pričel govoriti, da bi bilo prav, ko bi se med seboj pomenile, kako bi rade imele. On da je pripravljen tako napraviti kakor bi se njim zdelo.

Sestre so se spogledale. Marija je resno in skoro trdo rekla: „Nikamor se ne mudi, oče, kaj silitel!“

Zanet je molčala. Nato pa se je oglasila Greta in rekla stvarno in mirno: „Marija, ti se poroči, Zanet itak namerja oditi in jaz se poročila nikoli ne bom.“

„Kaj le govoriš? Nikar se ne zareci!“ jo pokara oče. Toda videti je bilo, da ve kako in kaj in da sam drugače ne verjame.

„Pa kam pojdeš? Menda ja ne od doma?“ Skrb je izzvenela iz tega vprašanja.

„Ne, oče — pač pa bi prosila dve sobici zase. In sicer ono vrhnjo in mojo dekliško. Za vselej, samo zame.“

„O, ti, otrok moj“ — oče Tauroch je razumel. Marija je vedela.

Tisti večer niso več govorili.

(Dalje prihodnjič.)

P. ROMAN:

Sveti Anton poslednjič govori postne pridige. Bolezen. Odpočitek v Camposampiero. Njegova blažena smrt.

V zgodnji spomladi l. 1231 je Anton zadnjič imel postne govore. Zelo goreč za zveličanje duš se je kar moč trudil, da bi bila žetev bogata. Prevelik napor in nereden počitek, neprestano delo na prižnici in v spovednici — vse to je zrušilo njegove telesne sile. Lotila se ga je vodenica. Pri teh zadnjih pridigah je bilo nešteto gostov tudi iz drugih mest, kakor iz Verone, Benetk, Vičence, tako da se je morala pobožnost neredko vršiti na prostem.

Ko so bili govori končani je odšel v Camposampiero, da si ondi odpočije. Samostan je bil oddaljen nekako dve do tri ure hoda od Padove. Ta razdalja je bila potrebna, zakaj sicer bi gotovo ne prišel do počitka. Redovno hišo je frančiškanom daroval grof Tizo. Na njegovem posestvu je rasel tudi ogromen oreh in Anton je sklenil, da si med vejami oreha uredi samotno celico. Grof Tizo je radevolje svetniku ustregel in res je Anton v tej drevesni in zračni sobici mnogo študiral in tudi začel pisati pridige za praznike posameznih svetnikov.

Razlog za to izredno željo svetnikovo utegne biti tudi njegova velika ljubezen do narave.

Starodavna sporočila trdijo, da je celo pridigal raz orehovo drevo, vendar utegne biti to bolj legenda, negoli zgodovinska resnica. Gotovo pa je, da so umetniki že zelo zgodaj in dokaj pogosto slikali svetnika med vejami drevesa. Naj omenim samo imena: Bonifacio II da Verona in Sebastiani.

Sv. Anton se je udeleževal skupnega življenja le v toliko, da je prišel k skupnemu obedu. Ne smemo pa tega šteti svetniku, ki se je tako zelo potegoval za lepoto skupnega življenja v zlo, ker je po tako izrednem delu zaslužil še vse drugačen počitek.

Nekega dne, nedolgo zatem ko se je Anton naselil v svoji drevesni celici, se je oglasil pri njem grof Tizo, da je tiran Ezzelino vrgel v ječo grofa Riharda iz Bonifacija. Sveti Anton naj bi znova šel k samosilniku,

da morda uliši njega, ko so bile vse prošnje in grožnje prijateljev in za-
veznikov zaman.

Težko bolan se svetnik le nerad odloči za pot v Verono. Samosil-
nik ga je sicer sprejel, prošnjo pa je odbil, tako da se je Anton vrnil
brez uspeha v svojo samoto.

Na potu domov je bil z nekega griča diven razgled na mesto Pa-
dovo. In kakor je Frančišek blagoslovil Aziz, tako je Anton blagoslovil
mesto Padovo in tovarišema, ki sta ga spremljala, napovedal veliko
slavo mesta padovanskega.

Vprašanje, je-li svetnik slutil svojo bližnjo smrt, je odveč. Gotovo je,
da je bil pripravljen na vse, vendar se zdi, da sam ni mislil na tako hitro
ločitev. O tem pričajo tudi započeti in nedokončani načrti pridig.

Sv. Anton na smrtni postelji.

Ko se je vrnil se je čutil od dolgega pota močno oslabiljenega. Ven-
dar je še vstrajal na drevesu. Neki petek, bilo je 13. junija 1231 ga je kar-
hipno prevzela težka slabost, da se je komaj obdržal na nogah. Moral se
je vleči. Sedaj je zaslutil bližnjo nevarnost. Da bi ubogim bratom v Cam-
posampiero ne bil nadležen, je prosil naj ga preneso k sv. Mariji v mesto.
Le neradi so bratje ustregli tej prošnji, zakaj ljubili so tako slovečega in
skromnega moža. Med potjo jih sreča brat Innotus in ta takoj opazi ve-
liko slabost svetnikovo ter ga pregovori naj raje ostane v bližnjem sa-
mostanu Cella. Tu si je sprva nekoliko opomogel. Zapel je celo himen:
„O gloriosa Domina, excelsa super sidera“ („O prejasna ti Gospa, nad
zvezde vse si vzvišena“) in zatrjeval je sobratom, da „je Gospoda videl“.

Nato so mu ponudili poslednje sv. olje. Sprva ga je odklonil iz neke
posebne ponižnosti, nato pa se je pobožno izpovedal in prejel popotnico.
Pol ure kasneje je umrl. „In njegovo obličje je bilo kakor obličje mirno

spečega, roke so bile bele in bolj nežne nego v življenju, vse telo je ostalo gibko" — tako poroča prva legenda.

Na cestah pa so se iznenada pojavili otroci in klicali meščane, ter pripovedovali, da je „sveti oče pravkar umrl, sveti Anton je izdihnil.“

Tako je zatonila velika zvezda na cerkvenem nebu.

P. ANGELIK:

Čas in večnost.

Nič ni krajšega kakor je čas, pa tudi nič ni dragocenejšega kakor je čas.

Čas je zaklad neizmerne vrednosti, kajti vsak trenutek si z njim lahko pridobimo zaklade milosti božje in nebeške slave.

Vse, kar s časom mine, ne zasluži, da bi je imenovali veliko.

Vsak čas, ki ga nismo porabili za Boga, je izgubljen.

Bog te kliče, da storiš dobro delo, stori ga še danes! Kajti jutri morda za to ne boš imel več časa ali pa te Bog ne bo več klical.

Vse na svetu mine, radost in trpljenje, samo večnost nikoli ne mine.

Kdor se hoče zveličati, mora imeti vedno večnost pred očmi.

Če hoče kristjan živeti pobožno, mora imeti vedno večnost pred očmi.

Ena sama misel na večnost pogosto zadostuje, da iz človeka napravi svetnika.

Ni zadosti samo dobra dela vršiti, treba jih je tudi dobro izvršiti.

Kakor strelec pred strelom skrbno pazi na cilj, da ga ne zgreši, tako moramo tudi mi pred vsakim dejanjem imeti Boga pred očmi, da se nam bo delo posrečilo.

Pred ljudmi je vrednost dela toliko večja, kolikor večji je trud, ki ga imamo z njim; pred Bogom pa je vrednost dela toliko večja, kolikor popolnejši je namen, s katerim je bilo delo izvršeno.

Gospod ne zahteva od nas velikih del, on hoče le, da to malo kar zanj storimo, izvršimo s pravim namenom.

Dober namen se po pravici imenuje nebeška alhimija, s katero pomočjo moremo železo spreminjati v zlato; to se pravi najmanjša dela kakor: vsakdanje opravke, počitek, zabavo lahko spremenimo v zlato božje ljubezni, če jih opravimo za Boga.

Čistost dobrega namena obstoji v tem, da vse karkoli storimo, storimo zato, da bi Bogu dopadli.

Najgotovejše znamenje, po katerem lahko spoznamo, če je kako delo res izvršeno s čistim namenom, je v tem, da se nič ne vznemirjamo, če nimamo zaželenega uspeha.

Sv. Alfonz Liguori.

Kakor tisti, ki pomaga revežem stori dobro delo, tako stori dobro delo tisti, ki se zavaruje za starost in onemoglost, ker s tem pomagamo stotinam ljudi, da bodo obvarovani pred bedo in pomanjkanjem.

Srečna vas.

Dan pota oddaljen od Tokija leži otok Hatsushina. Mimoidoči ob bregu vidijo nekaj ribiških čolnov in družega nič. Vendar zadaj za drevjem živi dvaindvajset ribiških družin. To število se nikdar ne prekorači, ker je le najstarejšemu sinu vsake družine dovoljeno, da se sme poročiti in živeti na otoku. Urednik časopisa „Japan Magazine“ takole opisuje svoj obisk tega otoka: Hišice so pristno japonske in stoje na obeh straneh precej ozke ulice. Na koncu stoji svetišče in blizu njega pokopališče. Tu ni najti ne trgovin, ne gledališča in drugih zabavišč in gostiln, ne manjka pa javno kopališče, ki je običajno v vseh japonskih občinah. Prebivalci te vasice žive zelo skromno in so povsem navezani na staro izročilo. Vas se upravlja povsem patriarhalčno. Vsaka družina dobi primerno velikosti družine svoj kos zemlje za obdelovanje. Možje goje rižolov, žene pa se ukvarjajo s poljedelstvom. Vse kar se doma ne rabi se proda ali zamenja za drugo blago. Zaslužek pripada občinski blagajni, ki skrbi za potrebe vseh. Tam ni ne gospodarske krize in ne brezposelnosti. Tudi neednost in prepir je povsem izključen. Če je kje kaka srečna dežela, tedaj je to otok Hatsushina.

Svojo nalogo je dovršil.

V vzhodni Slovaški, takozvani karpatski Rusiji je siromašno umrl škof Gebej, potem ko se mu je posrečilo, da je štirinast dni pred svojo smrtjo pridobil nazaj zadnjo kato-

liško cerkev, ki so jo nekoč zaplenili razkolniki.

Moč lepega zgleda.

V Hertfordshiru je birmal škof Goodier med drugimi tudi osem otrok starih manj ko 14 let, ki so iz lastnega nagiba z dovoljenjem svojih protestantovskih staršev postali katoličani. Morda prihaja ta izredna milost božja od tod, ker tam skoro vsa katoliška šolska mladina hodi prostovoljno dnevno k sv. maši in prav tako prostovoljno pristopa vsako nedeljo k svetemu obhajilu.

Hranilnica in posojilnica za zamorece.

V deželi Bosuto v južni Afriki se ne smejo naseljevati nobeni belokožci. Dežela stoji neposredno pod varstvom angleške krone, med tem ko vse okoliške pokrajine pripadajo južnoafriški Uniji. Edino izjemo tvorijo trgovci, ki smejo imeti v gotovih krajih svoje trgovine. Le redko so ti ljudje katoličani, pogosto so delali celo proti misijonom. Zato so zdaj misijonarji sami ustanovili neke vrste zadrugo, hranilnico in posojilnico za podporo svojih spreobrnjenec, od katere si obetajo velike koristi. Svoja skladišča imajo začasno v katoliških šolah. Člani lahko postanejo vsi katoličani in tudi pogani, ki pošiljajo svoje otroke v katoliške šole. Kot posebnost naj omenimo, da je vsak član zadruge letno dolžan letno zasaditi vsaj tri drevesa in pa, da vodstvo ne mara imeti od tega trgovskega podjetja nobenega dobička.

Nov frančiškanski samostan na Kitajskem.

Da bi ustregla čim bolj navodilu sv. Stolice, ki nujno priporoča post domačega duhovništva so frančiškanski misijonarji apostolskega vikarijata Laohokow na Kitajskem ustanovili v T'Ciayenkowu v visokem Hupe-ju, kjer so najbolj cvetoče krščanske občine, samostan za tiste domačine, ki žele sprejeti življenje in vodilo manjših bratov. Lepota kraja je povzročila, da so ga krstili za kitajsko Alvernijo. Samostan so prevzeli frančiškani iz Laohokowa dne 4. oktobra 1930. Domačini so se z veliko pobožnostjo udeležili slovesnosti in polnoštevilno prejeli sv. zakramente. Takoj drugi dan so bili sprejeti trije domačini, ki bodo obenem z osmimi drugimi, od katerih štirje študirajo v Hankovu, štirje pa v Italiji, tvorili prvo frančiškansko redovno družino iz samih domačinov.

Smešno praznoverje

Pri rodovih ob Rio Waupe in njegovih dotokih je v navadi smešno praznoverje, ki ga je zelo težko odpraviti. Če se rodi sin, tedaj se mora oče vleči za celih pet dni v visečo mrežnico ne da bi kaj delal, govoriti ne sme ne s svojo ženo in celo svojega otroka ne sme pogledati. To počivanje in molk se vestno izpolnjuje v ta namen, da bi očetove moči prešle na otroka. Gorje očetu, ki bi se temu praznoverju ne pokoril. Sin bi ne mogel živeti, če ne bi na ta način podedoval očetove moči.

Medtem ko mož počiva, mora žena, ki bi veliko bolj potrebovala počitka, skrbeti za otroka in če ne more sama opraviti vseh hišnih opravil, tedaj ji pomagajo sorodniki ali sosedje, na noben način pa si ne upa reči možu da bi ji pomagal.

S krščanstvom polagoma izginja to praznoverje. Vendar pa se morajo misijonarji pri novih spreobrnjenjih še vedno bojevati zoper to razvado. Takole pripoveduje misijonar:

Nekega dne se oglasi pri meni

dober Tukanec, ki že več mesecev prejema sv. zakramente in ima tudi dva sinova v misijonski šoli ter me povsem resno vpraša: „Pater, sina sem dobil, ali naj se vležem kakor sem to preje delal, ali naj ostanem pokoncu in doma pomagam ženi. Mnogi mi pravijo, da bo moj sin umrl, če se za pet dni ne vležem. In ti, pater, kaj praviš k temu?“

„Povem ti,“ mu jaz odgovorim, da nikar ne veruj tega, da bo tvoj sin živel, če se za pet dni vležeš, kajti pri nas doma se rodi na stotine otrok, toda nikdar se oče radi zdravja svojega sina ne vleže, ampak prevzame delo, ki ga tedaj žena ne more vršiti in prav to napravi tudi ti.“

„Toda,“ pravi na to Tukanec, „pri vas doma ljudje molijo.“ (Pagani tu mislijo, da so Evropejci z Bogom v posebni zvezi in zato posebno varni pred nevarnostmi.)

„Moli še ti,“ sem odvrnil in videl boš, da ti bo Gospod pomagal.“

To je Indijanec tudi storil. Namesto da bi se vlegel, kakor je to storil drugekrat, je šel v cerkev, molil in se vrnil v svojo koč, da poskrbi za ženo in otroka.

Mnogi starejši ljudje, posebno tisti, ki še niso bili podučeni v krščanski veri, so mu predbacivali, da povzroča s tem početjem smrt svojega sina, toda Tukanec se ni dal premotiti. Ostal je stanovit, čeprav je bilo to prvič, da je prelomil s starim običajem. Večkrat na dan je šel v cerkev in prosil Boga za varstvo in zdravje svojega sina in Bog je njegovo priprosto in pobožno molitev uslišal. Po petih dneh so otroka, o katerem so bili vsi prepričani da bo umrl, prinesli na misijonsko postajo h krstu. Tukanec pa je poln zadovoljnosti vsem tistim, ki so mu svetovali naj se vleže dejal: „Misijonar ve več, kot mi vsi!“

To dejstvo je med domačini zbudilo veliko pozornost. Drugi so sledili njegovemu zgledu in tako polagoma izginja nespametno praznoverje, ki ga je tako težko odpraviti.

P. KRIZOSTOM:

Vzor Frančiškove mladine: sv Anton Padovanski.

Čudovita dela.

Nekega vročega poletnega dne je pridigoval sv. Anton sredi polja pred veliko množico poslušavcev. Nebo je bilo jasno in nikjer ni bilo opaziti oblačka. Naenkrat pa se nebo stemni, strašen vihar izbruhne, bliski švigajo in čuje se zamolklo grmenje. Zdaj, zdaj se bo vtila huda ploha, tako so si mislili ljudje in se pripravljali, da zbeže na varno. Toda sv. Anton zakriči s svojega visokega mesta: „Ne bojte se! Nihče naj se ne premakne, temveč naj vsakdo ostane na svojem mestu, zakaj niti ena sama kapljica ne bo padla na vas!“

Napoved se je uresničila; okrog in okrog poslušavcev je lil dež kot za stavo, nanje pa ni padla niti ena kapljica. Vsi so strmeli nad svetostjo tega služabnika božjega, ki mu je celo narava pokorna.

Pripovedujejo tudi, da je menda svetnik sam razlagal ljudem, kakor da je hudobni duh hotel ovirati z onim dežjem Antonovo pridigo, o kateri je vedel, koliko bo ljudem koristila.

In res. V starih legendah najdemo tudi druge podobne dogodljaje, ki nam izpričujejo, s kakšno besnečo silo je zasledoval satan Antonovo apostolsko delo in kakšnih sredstev se je posluževal, da bi odvrnil ljudi od velikega svetnika.

Zgodilo se je, da je govoril sv. Anton v neki cerkvi, ki je bila naraito polna vernega ljudstva, ko prihiti nenadoma sredi pridige v cerkev človek, oblečen kot sel ter si dela s komolci pot v ospredje, kjer je stala plemenita gospa; stopi k njej ter ji izroči pismo in jo prosi, naj ga takoj prebere. Pismo je vsebovalo žalostno vest, da je umrl nagle smrti njen edini sin.

Uboga mati ni mogla skriti svoje nedopovedljive boleti in je pričela brezupno kričati in vzdihovati. Ljudje so pričeli mrmrati in vse je bilo že na tem, da bo moral svetnik prenehati s pridigo. Sv. Anton se je za trenotek zbral v molitvi in je takoj spoznal, da je to nova zvijača pekla, motiti pridigo. Obrnil se je torej h gospe in zakričal s prižnice: „Pomirite se, sestra, pomirite se! V imenu božjem vas zagotovim, da je

vaš sin zdrav, močan in poln življenja. Oni sel je oče lažil“ Namišljeni sel je tedaj nenadoma izginil in ni zapustil za seboj prav nobene sledi.

Zopet drugokrat je pridigal naš veliki apostol izven cerkve, sredi trga. Stal je na visokem odru, ki so ga meščani zanj postavili. Prve govornikove besede so bile sledeče: „Dobro vem, bratje moji, da nam bo sovražnik med govorom eno zagodel. Pa, ne bojte se! Ponesrečilo se mu bo in vam ne bo prav nič škodil. Po kratkem uvodu, se je naenkrat oder sesedel in s hruščem zagrmel na poslušavce; toda poškodoval ni nikogar. Hitro so pridiznico popravili in pridigar je nemoten dokončal svoj govor.

Nič manj čudovit ni naslednji dogodek.

Neka uboga žena se ni mogla udeležiti pridige sv. Antona, ker ji je prepovedal njen mož. Šla je v podstrešje, nastavila uho v tisti smeri, kjer je govoril svetnik. Mož jo je zasačil ter jo vprašal, kaj da išče v podstrešju.

„Poslušam govor velikega očeta in vse dobro razumem.“

„Ali se ti je zmešalo?“ pravi mož. „Kako bi bilo mogoče razumeti besede tako zelo oddaljenega govornika?“

„Če ne verjameš, potem molči in stopi sem, pa poslušaj!“

Gnan od radovednosti je ubogal in tudi on je jasno razločil pridigarjev glas, ki oznanja sredi ogromne množice evangeljske resnice. Gnanjen in skesan se obtoži sv. Antonu. Od tega dne dalje je spremljal svojo ženo k vsaki Antonovi pridigi.

V Arlu se je prikazal sv. Frančišek.

Sv. Anton je v Franciji deloval zelo plodonosno. Nekoč so imeli frančiškani v Arlu veliko zborovanje. Sv. Antona so povabili tja zato, da bi jim pridigoval. Med tem, ko je le-ta razlagal v govoru besede „Jezus Nazareški, Kralj judovski“, je napolnilo vse navzoče nedopovedljivo, čudovito in sveto veselje. Sredi med njimi je namreč naenkrat stal sladki oče in učenik sv. Frančišek ter dal s tem svoje priznanje za apostolsko delo svojega najbolj gorečega sina.

Toda sv. Anton ni imel sreče, da bi tedaj videl s svojimi očmi serafinskega očeta, samo čutil je nenavadno blaženost zaradi njegove navzočnosti. Brat Monald mu je pozneje povedal, kako je videl med njegovim govorom asiškega svetnika, ki je dvignjen skoro do stropa blaženski v dvorani zbrane brate.

Pozneje je to prikazanje potrdil celo sam sv. Frančišek.

Vzoren predstojnik.

Med tem je bil sv. Anton izvoljen za predstojnika limuzenske kustodije.

Ni skoro potrebno poudarjati, kako se je precej pokazal kot vzor pravega predstojnika radi svoje očetovske ljubezni in svoje globoke modrosti, ki sta spremljali vse njegove ukrepe.

Iz te dobe nam je ohranjen sledeči dogodek.

Na velikonočni praznik l. 1225. je pridigoval oče Anton v limoški katedrali. Med pridigo se naenkrat spomni, da ni dobil nobenega namestnika, ki bi namesto njega zapel na koru Aleluja. Hipoma je prekinil govor, si pokril glavo s kapuco, se zbral ter se sklonil na rob pridiznice in ostal tako dalj časa negiben in tih. Škof, duhovniki in vse ljudstvo se je temu zelo čudilo. Nihče si ni mogel razlagati tega čudnega svetnikovega ravnanja.

Dan pozneje pa se je raznesla po mestu vest, da je bil sv. Anton tiste trenutke, ko se je na prižnici zatopil v tiho premišljevanje, obenem tudi navzoč na koru sredi svojih bratov in je pel svoj Aleluja.

In kako je naš dragi svetnik čul nad svojimi podložnimi, da bi jim pomagal ter jih v vseh okoliščinah bodril!

Živel je tedaj v samostanu mladenič-novinec, ki ga je napadla silna izkušnja in je hotel zapustiti redovno življenje, češ, da ni mogoče izpolnovati tako težkih dolžnosti. Svetnik pa je po božjem navodilu spoznal nevarno stanje mladega redovnika, ga poklical k sebi ter ga z nedopovedljivo ljubeznivostjo začel bodriti.

Končno mu je dejal: „Prejmi Svetega Duha!“ Od tistega trenutka so popustile mladeniča vse skušnjave, ves srečen se je z vso vnemo oklenil redovnega stanu in je ostal vzoren frančiškan prav do smrti.

Delo mariborskih sestic sv. Klare.

P. Krizostom iz Ljubljane je prejel sledeče pismo:

Prečastiti gospod pater!

Minule so počitnice in pričelo se je šolsko leto. Tudi članice zveze sestic sv. Klare smo se sestale določen dan, prvičkrat v letošnjem šolskem letu.

Tudi sestrice, ki so ostale v počitnicah v Mariboru, so se redno sestajale vsak četrtek. Naredile so mnogo ročnih del za misijone. Nekatere so kvačkale, druge pa šivale. Tako, da se je nabralo nekaj ličnih paramentov. Naša predsednica je nabrala sama v ta namen blizu 300 Din. Hvala ji!

Skupina sestic sv. Klare iz Maribora.

Pri prvem sestanku smo tudi sklenile, da bomo tudi med šolskim letom delale razna ročna dela za misijone. Nekatere jih bodo same kupile, drugim pa bo č. s. Bogomira plačala iz skupne blagajne. Nekatere učenke bodo vsak teden prišle v samostan delat ročna dela, druge jih bodo pa kar doma. O Veliki noči pa mislimo narediti misijonsko razstavo, če bomo gotove z vsemi ročnimi deli.

Dosedaj je bila naša voditeljica č. s. Bogomira, ki nam je povedala mnogo lepega, za kar se ji najlepše zahvaljujemo. Odslej pa nas bo vodil č. pater Ladislav.

Meseca oktobra se bo število članic sestic sv. Klare pomnožilo, ker bodo sprejete nove deklíce.

Pa tudi lanske učenke IV. mešč. razreda redno prihajajo k sestankom. Nekateri so kar doma, druge hodijo v trgovsko šolo, tretje pa posečajo učiteljišče.

Vse sestre komaj pričakujemo vrhovnega voditelja, zato Vas prosimo, da nas kdaj obiščete na dan sprejema.

Prisrčne pozdrave in rokopoljube

Vam pošiljajo hvaležne sestre šolskih sester v Mariboru.

Kristina Gubanc.

Sestrice sv. Klare v Ljubljani.

Cerkev sv. Frančiška.

Dne 28. junija smo imele prvi slovesni sprejem v naši krasni novi cerkvi. Gdčni V. Jeraj in Slapšak sta bili tako dobri, da sta preskrbeli pajčolane in nas tudi v dvorani pripravile za sprejem. Sprejem je bil zelo slovesen. Obrede in govor je imel P. Roman. Staršem je iskreno priporočal, da skrbijo za otroke in naj pazijo, da bodo vzgojeni v duhu sv. evangelija. Duh preprostosti in ponižnosti in s tem združene plemenite samozvesti mora prevzeti vsako mladinsko srce. Sedaj nas je nad 30. Redni voditelj je naš dragi P. Metod. Bog daj, da bi še veliko pridnih in dobrih deklet prišlo k nam.

Cerkev Marijinega Oznanjenja.

Dne 12. avgusta smo skromno vendar zelo lepo praznovali praznik sv. Klare, naše zavetnice. Malone vse smo pristopile k skupnemu sv. obhajilu. Okoli mize je bil cel venec belo oblečenih punčk, ki so med mašo lepo pele. Ljudem je ta preprosta proslava zelo ugajala. Drugo leto bo še slovesnejše.

PAX
ET
BONUM!

MIR
IN VSE
DOBRO!

P. ANGELIK:

Zavarovalni odsek III. reda sv. Frančiška.

Kdor ne dela, naj tudi ne je. Vsak kdor pa dela, ima tudi pravico, da živi od sadov svojega dela, ne samo dokler je zdrav in lahko dela ampak tudi v letih onemoglosti in starosti. Vsak kdor dela je uradnik v službi človeške družbe in ima zato tudi pravico do pokojnine. Kdorkoli nima dovolj lastnega premoženja, da bi lahko od njega živel, ali nima zagotovljene pokojnine ali ne dovolj veliko naj se zavaruje pri Zavarovalnem odseku III. reda za starost in onemoglost.

NAVODILO

za vpisovanje v zavarovalni odsek III. reda sv. Frančiška.

Glavna pogoja za zavarovanje za starost in onemoglost sta sledeča:

Kdor se hoče zavarovati

1. mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vstopi vanj tekom petih let;

2. mora biti naročen na „Cvetje“ ali se nanj naročiti.

Vpis v zavarovalni odsek se izvrši takole:

1. Zavarovanec (ka) izpolni sam ali kdo drugi mesto njega in podpis tiskovino „Poročilo in pogodba“ ter jo pošlje ali na „Zavarovalni odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg 4“ ali na „Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani“ in dobi na to „Zavarovalno polico“.

2. Vpisnina znaša za osebo Din 10 za tiskovine itd.

3. Premije lahko plačuje vsakdo osebno ali po čekovni položnici. Kdor potrebuje tiskovine potrebne za vpis, ali želi kakega dadalca njegaj pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na „Zavarovalni odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg 4“ ali pa na „Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani“.

1. Ali morajo sorodniki po smrti kakega zavarovanca ali zavarovanke še kaj plačevati?

Dva slučaja sta tukaj mogoča. Če je umrla oseba bila že zavarovana pet let, potem dobe sorodniki ali tista oseba, ki je bila od zavarovane osebe za to določena šestmesečno pokojnino, ki je rajni osebi pripadala, za pogreb in za sv. maše. Čim dalje časa je bila oseba zavarovana in v čim višjem razredu, toliko večja je naravno tudi posmrtnina.

Ako pa rajna oseba še ni bila zavarovana pet let potem seveda sorodniki ne dobijo ničesar. Plačevati jim pa v nobenem slučaju ni treba nič.

2. Nekateri pravijo: Zavarovalni odsek III. reda sploh ne bo mogel obstati, ker država ne dovoljuje takih zavodov ustanavljati. Kakor hitro država za to zve, bo ves denar vzet in izgubljen.

Ta trditev je prav tako neutemeljena, kakor če bi kdo trdil, da je III. red organizacija, ki ne bo mogla obstati, ker država ne dovoljuje takih organizacij. Tretji red ima pravico med svojimi člani ustanavljati odseke kakor n. pr. za širjenje misijonskih misli, za širjenje dobrega tiska, za pospeševanje pogostega obhajila, za okraševanje cerkve itd. Še bolj pa ima pravico ustanoviti si lasten zavarovalni odsek za starost in onemoglost ker zahteva vodilo v 12 točki drugega poglavja: „Vsak po svoji moči naj nekoliko skupaj zlože, da se podpirajo ubožnejši iz številu udov.“ Zavarovalni odsek ima edino ta namen, da bi se ta točka vodila čim popolnejše izpolnjevala. Vsak ve, koliko je med Slovenci članov in članic III. reda, ki trpe pomanjkanje in bedo, ne radi lenobe, ampak zato, ker radi starosti ali bolezni ne morejo več delati in prav to bi radi v bodoče omejili, če že ne bo mogoče tega povsem odpraviti. Ako se nekateri radi nepoučenosti ne dajo zavarovati, čeprav bi jim to bilo potrebno, je to pač njihova zadeva in škodo bodo trpeli sami. Vsekakor je mnogo prijetnejše človeku, če lahko reče, da ima pravico do pokojnine, kakor pa če je navezan na negotovo podporo in je odvisen od dobrote drugih.

In tudi če bi resnično nastalo v naši državi preganjanje kristjanov, kakor je bilo n. pr. v Mehiki ali na Španskem — čeprav tega pri nas ni za pričakovati, — je tudi v tem slučaju denar popolnoma varen, kajti

po čl. 11. splošnih pogojev zavarovalnega odseka vplačani denar ni lastnina III. reda, tudi ne last zavarovalnega odseka, ampak ostane last plačujočih članov. Če bi torej v tem slučaju država III. red prepovedala, in bi torej prenehal zavarovalni odsek III. reda, bi vsak zavarovanec dobil takoj ves denar nazaj brez vsakega odbitka obenem s pripadajočimi obrestmi.

Prav tako neutemeljen je tudi strah, češ, če država za to zve, bo ves denar vzet in izgubljen. Če bi to bilo res, bi država že davno morala denar vzeti, saj je vendar poročilo o zavarovalnem odseku bilo tiskano v petih časopisih in izhaja že skoro celo leto v „Cvetju“, katerega vsako številka itak pride v roke državnega pravdnikstva. Kljub temu, da to ve, pusti država III. red v miru in pravtako tudi zavarovalni odsek III. reda, ki je povsem notranja zadeva III. reda.

Opozorilo in prošnja.

Od več strani smo slišali, da bi se mnogi radi zavarovali, pa imajo le ali one pomisleke in dvome. Kdorkoli ima kak pomislek ali ga sliši od drugod naj ga sporoči na Zavarovalni odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg 4 ali pa na Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani. Če treba, mu bomo odgovorili pismeno ali pa v Cvetju. Ševeda ne moremo vsega na enkrat, ampak le polagoma, ker ne moremo cele številke samo s tem napolniti. Kdor sporoči tak dvom ali pomislek s tem koristiti sebi in stoterim drugim, ki bi tudi radi imeli pojasnilo, pa nimajo srčnosti, da bi to pisali ali sporočili.

Nove knjige.

Stanko Premrl. *10 mašnih pesmi*, 3. natis. Jugsl. knjigarna, cena 25 Din. Za notranjo vrednost teh pesmi govori samo to, da so že dvakrat pošle in je bilo treba tretje naklade. Pesmi se najtopleje priporočajo.

P. H.

Nebeški dvor. — Toplo priporočamo knjigo, ki nam v našem materialističnem času odpira pogled v onostranski svetniški svet. Posebna prednost knjige je ta, da nas seznanja z vednim, praktičnim češčenjem Matere božje. Knjiga se naroča v uršulinskem samostanu v Ljubljani. Cena vezane knjige je 30 Din, broš. 20 Din, zvezki za posamezne mesece so po 2 Din.

Sestra Marija Marta Chambon. Vsi, ki ljubijo evharističnega Zvečkarja, njegove rane in presv. kri ter se žele na lahek način zelo obogatiti za večnost, naj sežejo po tej brošuri. — Naroča se v uršulinskem samostanu v Ljubljani. Stane s poštnino vred 10 Din. Na 10 izvodov 1 povrh. Trgovine dobe 25% popusta.

„*Tam daleč za morjem...*“ V treh slikah. — Igra „*Tam daleč za morjem...*“ je namenjena moški mladini, ki se zbira v Marijanskih kongregacijah in v Marijinih vrtcih. Ima blag namen: razvneti v idealnih mladih srcih iskro požrtvovalne ljubezni do trpečih, poganjskih src. Torej mladina: uprizarjaj vsepovsodi to originalno blažilno igro! Ni plemenito pozabiti na nesrečne! Prireditev je dovoljena brez posebnih obveznosti!

Knjižica stane po pošti Din 4.—, in se dobi pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ulica 1., kot tudi pri vseh drugih kat. knjigarnah.

Bojer Johan-Božo Vodusek, *Izselenci*. Roman. Založila Jugoslovanska knjigarna. Cena Din 80.—.

Bojer Johan je poleg Knuta Hamsuna in Sigfrid Undset tretji najmočnejši zastopnik sodobne norveške literature, ki je dosegel svetovno priznanje. Vsebinsko jedro njegovega romana *Izseljenci* je veliki glad naše dobe po novem smislu, dvoboj duše s strojem in prevlado tehnike v življenju. Bojer vidi pot k pravemu napredku v religiozni obnovi človeka, ne pa v vedno večjem izpopolnjevanju zunanjega življenja. Roman je visoka pesem strastne domovinske ljubezni in neutešnega domotožja izseljencev, zlasti izseljencev vsakega majhnega naroda in njegove usode. Zato bo ta knjiga tudi našemu človeku, tu in onostran morja, tako blizu in domača, kot da nam je podana iz duše.

Rodriguez - Vodenik, *Vaja v krščanski popolnosti*. — Izšel je drugi zvezek. — Toplo priporočamo. Cena zvezku s poštnino vred Din 10.—. Naročila sprejema: Uprava „Glasnika presv. Srca Jezusovega“, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Razno.

V molitev s priporočajo:

Rajni udje Armade sv. Križa: Kunstelj Marija, Trbovlje; Kremžar Marija, Trbovlje; Žmon Frančiška, Rodica; Kopitar Ivana, Mengeš. — H. J. se priporoča presv. Srcu Jezusovemu in Marije za primerno službo po končanih študijah.

Za frančiškanske misijone:

Ga. Žebot Marija, Maribor Din 100; Križaj Franc, Maribor Din 100; M. V. po P. Romanu Din 35; Neimenovan iz Kamnika Din 100; neimenovana iz Naklega Din 100; M. V. po P. Romanu Din 20; neimenovana po Fr. Petru Din 20; Barger Ema za krst treh treh pagančkov na imena Marko, Franci, Erna Din 150; Po Fr. Mariju neimenovana Din 100; neimenovan Din 10; neimenovana Din 10; neimenovana Nin 14.50; neimenovana Din 10; neimenovan Din 10; za sirotišnico v misijonih Din 30; neimenovana za krst pagančkov na imena: Bogomir, Frančiška, Matej Din 90; neimenovani po P. Krizostomu Din 100.

Za armado sv. Križa:

Glušič Marija, Velenje Din 72; Bobovec Martin, Lipovec Din 20; Valenšak Anton, Maribor Din 100; Glušič Mina, Velenje Din 66; Kolšek Marija, Braslovče Din 180; Štorman Julijana, Trbovlje Din 134.50; neimenovani, Trbovlje Din 56.50; Marija Rode, Mengeš Din 100; Štorman Julijana, Trbovlje Din 123; Kukavica Terezija, Braslovče Din 45; Neimenovan iz Kamnika Din 24.50; Nežika Žurman Din 28; Uršula Rozman Din 144; neimenovana Din 10; Starc Terezija Din 10; Lavrenčič Marija Din 30; Komatar Ivana Din 20; Marijina družba v Trstu Lit 100; Kos Helena Din 5; Kos Ivana Din 5; neimenovana Din 10; Katarina Lenc Din 20.

Za cerkev sv. Frančiška v Šiški:

Ogrinc Marija Din 25.

Za dom sv. Frančiška:

Neimenovana Din 100; Beguš Marija Din 50; Fortuna Marija Din 40.